

Sfârșit de februarie

Bragagiu

Zăpada-și strânge din pornire
Și țurțuri picură plouați,
Pe monumente-n cimitire
Se urcă mușchii disperați.

Pământu-apare pete, pete
Rupând sfințenia de-omăt,
Iar arborii aduși din spete
Uimiți se sușotesc încet.

Că iarna parcă vrea să plece
Ori iarăși numai s-au greșit -
Mâine din nou va ninge rece
Că-i un dezgheț obișnuit?

O ceață printre ei plutește
Curgându-se în jos de grui,
Iar țintirimul bătrânește
Tușeșete pietrele verzui.

Și acalmia îmi apasă
Aripa văzului meu mut -
Vremea-ntristată și apoasă
Este sfârșit sau început?

Gânduri porniră într-o doară
Prin monumente și prin cruci...
Ah, primăvară, primăvară
Cocorii când ai să-i aduci?
Victor Bragagiu